

Publicerad 2010-07-13 19:37 av Delora

Månljus, vänskap och en svag doft av död

Jävla as, de hade inte ens märkt att hon var borta. Högljudda svinfulla idioter. Skogen var mörk och de vindar som i skuggan av elden känts sköna och uppfriskande var nu bara kalla. Hon hörde dem fortfarande även om hon inte kunde se dem längre. Puckon. Om de väntade på att hon skulle komma tillbaka till stranden skulle de få vänta för alltid. Bellas skärande skratt ekade plötsligt mellan träden och det följdes av ett halvt panikslaget halvt uppskattande "Sluuuuta Krille!". Nä hon tänkte absolut inte gå tillbaka dit, inte en chans. Istället fortsatte hon gå tills ljuden från stranden blivit ännu svagare.

Vid det gamla sågverket var det så pass mörkt att hon bara såg konturerna av bygget och rösterna från hennes vänner dränktes helt av ljudet av forsande vatten. Hennes farfar hade jobbat vid sågen. Hon och hennes pappa brukade gå hit och hälsa på honom ibland. Hon minns det inte men pappa hade berättat om hur de brukade baka bullar när hon vaknade vid femtiden på morgonen och sedan väntade de till lunch innan de packade ner bullarna i en korg tillsammans med skorpor, några mackor och en stor flaska med svartvinbärssaft som de sedan tog med sig hit till sågverket. Goda bullar var fortfarande det enda vettiga hon kunde åstadkomma i ett kök.

Bron över forsen som hon måste korsa för att komma fram till sågverket var gammal och luktade murket. Redan vid fästet knarrade och gnekade den under hennes tyngd. Ändå var hon fast besluten att korsa den. Hon ville komma så nära doften av sågspån att minnena om farfar och hennes pappa inte skulle ha något annat val än att blossa upp från något hon fått berättat för sig till fullskaliga minnen med bilder och välbekant pirrande i magen.

Utan att tänka på det höll hon andan för varje trevande steg över till en ny plank. Trots att hon inte vägde mer än strax under sextio kilo bågnade brädorna under henne. Skvitter från forsen under bron träffade med jämna mellanrum hennes sökande fötter. Det var iskallt och håren på hennes armar reste sig varje gång. Det var i början av juni och forsen bestod till största delen av det sista smältvattnet från bergen. Under större delen av sommaren och hösten sinade forsen till en liten bäck dit småbarnen brukade gå för att låssasfiska och fånga grodyngel. Nu var den däremot som starkast och om bron gick sönder skulle hon slängas runt ordentligt av vattnets ilskna krafter.

Smällen när plankan brast var så hög och så plötslig att hon först trodde att någon sköt mot henne.

"Satan!"

Högra benet hade åkt igenom hela vägen till låret och nu satt hon i en obekväm skräddarställning på den högt klagande bron. Om hon inte höll upp foten så högt hon kunde satt hon med högra fotens tår i den iskalla vårströmmen. När hon tog spjörn mot plankan bakom sig för att dra upp foten knakade det oroväckande i träet. Hon försökte ändå men gav upp då hon såg att även den plankan var på väg att spricka under tyngden. Istället försökte hon lägga mer tyngd på den plankan hon satt på för att försöka dra upp benet sidledes. Ju mer hon lutade kroppen mot bron mitt ju mer bågnade hennes plankor och livlina. Hon vågade inte chansa. Försiktigt lirkade hon istället upp mobilen ur de tigha capribyxorna.

Efter att ha bläddrat igenom sina kontakter några varv stannade hon vid Bella. Hon var i alla fall i närheten och någon av killarna de umgåtts med skulle kunna vara där och hjälpa henne på några minuter. Efter sex signaler la hon på.

”Bella din jävla...”

En rörelse i ögonvrån fick henne att tystna. Hon riktade uppmärksamheten mot en gran på andra sidan bron där hon tyckte sig sett något. Förmodligen bara ett nyfiket rådjur eller något annat lika ofarligt.

Det var för mörkt för att hon skulle kunna avgöra ifall några av grenarna faktiskt rörde sig eller om det bara var skuggor som ändrade form och forsen dränkte alla avslöjande ljud. Tyst förbannade hon oron som växte i magen och hon himlade med ögonen åt att hon försatt sig i en situation där hon måste ropa hallå åt en tom skog eller ett rådjur, en scen hon setts utspelas i diverse skräckfilmer mer än tusen gånger. Ändå måste hon försäkra sig om att hon fortfarande var ensam.

”Hallå? Är nån där eller?”

Tystnad. Sedan rörde en av grenarna på sig, som att någon dragit undan den för att titta fram. Oron blev lite starkare. Vad är det för märklig typ som smyger runt i skogen och glor på folk?

”Dra åt helvete ditt jävla as!” skrek hon.

Grenen fjädrar tillbaka till sitt ursprungsläge och vaggar lätt av kraften. Hon kan inte förneka längre att det faktiskt är någon annan där. Hon känner hur hela kroppen spänner sig, förbereder sig för flykt eller fight. Konturerna av en människa lösgör sig från skuggorna. En man, halvlång, kanske en och åttio. Han rör sig sakta mot henne, avvaktande. Som att även han förväntar sig en attack.

”Behöver du hjälp?”

Hans röst är lugn, raspig som att han nyss har vaknat. Han dialekt vittnar om att han inte är härifrån.

”Nej. Stick härifrån dumjävel jag klarar mig själv.”

Hon hör själv att hon låter barnslig. Rösten är stadig men hon låter ändå rädd. Om han hörde det också betyder det att hans övertag nu har ökat. Tidningsrubriker om våldtagna och mördade unga flickor tar form i hennes medvetande. Hon kan inte försvara sig.

När han talar igen hör hon att han ler, han låter retfull.

”Säkert? Det ser ut som att du har lite problem.”

Första impulsen är att be honom dra åt helvete igen. Å andra sidan så sitter hon fast och varse hon vill eller inte kommer han gå ut på bron till henne, antingen för att hjälpa henne upp eller för att rista in ett pentagram i pannan på henne innan hon styckas och offras till satan.

”Jag klarar mig.” svarar hon till slut. Hon vill inte reta upp honom.

Trots det kommer han närmare och han är inte lika avvaktande längre. Han vet också att det är han som har övertaget här. Han vet att det inte finns något hon kan göra för att försvara sig.

När han kommer fram till bron stannar han till. Granskar henne. Hon håller mobiltelefonen hårt i handen, den är hennes sista hopp och hon har tryckt in snabbkommandot till Peter, en av killarna på stranden.

Främlingen går ut på bron, inte trevande som hon utan självsäkert. Hon ser på honom att han vet vilka plankor som håller och hur han ska undvika att gå på ett ställe där träet har murknat. När han kommer fram till henne hukar han sig ner. Ljuset från mobilens display lyser upp hans ansikte. Han är ung, kanske bara några år äldre än henne själv. Det blåaktiga ljuset gör att hans ögon ser isblå ut, varg ögon. Håret är blont och halvlångt. Motvilligt tänker hon att han ser ganska bra ut och när han ler förtroendeingivande är hennes första impuls att slå till honom, vilket hon också gör. Han får en örfil så hård att hon nästan kan höra den eka mellan träden.

Istället för att resa sig eller slå tillbaka lägger han huvudet på sned och tittar henne djupt i ögonen som att

han försöker se vad hon tänker. Som att vargögonen har förmågan att se rätt in i hennes själ. Efter några sekunder är hon tvungen att titta bort. Ännu ett tecken på svaghet från hennes sida men hon bryr sig inte. ”Jag kan hjälpa dig. Om du låter mig.”

Han låter uppriktig och då inte heller Peter svarat på hennes nödsamtal har hon inget att välja på. Sanningen är att hon inte vet hur hon ska ta sig loss. Så hon nickar. Skamset.

Han ställer sig bredbent på två plankor och hukar ner sig tills han är nästan i jämnhöjd med henne. Han sträcker ut sina armar som att han ber om en kram och hon lägger sina händer, tveksamt, på hans biceps. Han är stark, musklerna spelar under händer när han tar ett fast grepp under hennes armar. Hans ögon söker hennes igen och hon nickar. Han reser sig försiktigt upp och hon låter sin kropp följa efter. På några sekunder står hon med båda benen på bron igen.

Hon kommer på sig själv med att gnugga händerna mot varandra för att värma dem trots att det är högra foten som fryser mest. Främlingen har backat två steg ifrån henne och stirrar avvaktande på hennes ben. Hon tittar ner och ser att det rinner en tunn strimma blod från ett sår strax under knäet och en mörk fläck hade uppenbarat sig på låret där plankan framför gnagt emot.

”Kan du gå?” frågar han och hon nickar. Hon tror att hon kan det. Frågan är vart hon ska ta vägen nu. Trots att hon är frusen och rädd är hon fortfarande arg på sina så kallade kamrater och är inte riktigt redo att gå tillbaka till dem än. Å andra sidan verkar det otroligt dumt att gå in i sågverket i sällskap av en främmande kille. Dumt eller inte var det fortfarande in i sågverket hon ville. Fast helst inte i sällskap av någon främling.

”Tack för hjälpen. Jag vill gärna vara ifred nu.”

Han rörde sig inte och oron började växa sig starkare igen. Kanske var han den sortens psykopat som först var hjälpsam och snäll för att sedan låsa in henne i källaren för att kunna plåga henne och tvinga henne föda hans barn innan han mördade henne. Eller så var han en vanlig person och inte als tagen ut valfritt avsnitt ur Criminal Minds.

Till slut ryckte han på axlarna och klev åt sidan så att hon skulle kunna passera. För att inte visa att hon fortfarande var rädd för honom gick hon rakryggad förbi honom för att efter fem steg förtvivlat klamra sig fast vid räcket då ännu en planka hotade att ge vika.

Det lät som att han försökte kväva ett skratt bakom ryggen på henne.

”Håll käften jävla kräk!” fräste hon.

En kall hand lades på hennes axel och följde sedan armen tills den fick tag på hennes vänstra hand.

Försiktigt lirkades hon loss från räcket och leddes sedan, utan ett ord, över till andra sidan där han släppte henne.

”Borde jag stanna kvar här tills du ska tillbaka till dina vänner på stranden?”

Hur visste han?

”Jag tycker att du ska lämna mig i fred nu, stalkerboy.”

”Alex.”

”Ebba.”

Satan! Varför hade hon berättat det? Skadan var skedd, nu visste han hennes namn och om han ville skulle det inte vara några problem att ta reda på både var hon bodde och vad hon hade för telefonnummer. Det fanns inte direkt många Ebba i en så liten stad. Jävla föräldrar.

Istället för att uppmuntra till ytterligare konversation gick hon med bestämda steg mot sågverkets dörr och

hon hoppades att han inte skulle följa efter.

Där inne var det kolsvart och doften av sågspån var så stark att den nästan var kvävande trots att ingen arbetat där på flera år. Hon trevade sig försiktigt in i mörkret och tog några steg åt sidan för att han inte skulle få syn på henne direkt om han valde att följa efter. Minuterna gick och han kom inte och inga ljud utifrån tydde på att han stod kvar och väntade på att kasta sig över henne när hon kom ut. Ändå letade hon fram Bellas nummer igen.

Signalerna lät öronbedövande i den totala tystnaden. Den här gången väntade hon nio signaler innan hon gav upp. Hon svor inombords och gjorde en lång lista på inte så vänskapliga namn hon skulle kalla sin bästis nästa gång hon såg henne.

Till slut övertygade hon sig själv om att hon var ensam igen så hon gick in en bit till, hittade en plats på golvet som inte kändes fuktig och satte sig ner. Chocken hade börjat släppa lite och nu kunde hon känna smärtan i benet. Det var som att ha ett stort blåmärke fäst vid höften istället för en kroppsdel. Ögonen ville tåra sig men efter år av träning hade hon blivit en mästare på att tvinga bort dem igen. Hon tänkte på sin pappa. Försökte föreställa sig hur han sett ut när han var ung, när håret fortfarande var rödbrunt och glansigt, innan han rakade bort den fåniga mustaschen och innan han kröktes av tidig reumatism. Hon försökte föreställa sig farfar som varit stark som en oxe fram tills han dött fjorton år tidigare. Hon försökte komma ihåg hur deras lilla hus sett ut innan de flyttade till lägenheten i stan. Försökte se bilder från hennes lekrum som svämmat över med gosedjur i olika storlekar och färger.

Ingenting hände och efter nästan en halvtimme hade även tystnaden börjat bli kvävande och högljudd. Det var dags att gå tillbaka till festen på stranden. Fulla killar som tafsade och skrattade, Bella och Amanda som dansade utmanande och skrattade lite för högt, dålig technomusik ut ännu sämre högtalare. Jävla as, de hade förmodligen inte ens oroat sig för henne medan hon suttit fast på en trasig bro med en förmodad yxmördare som gömt sig bakom en gran och tittat på henne.

När hon kommer ut därifrån har molnen spruckit upp och ljuset får det svarta vattnet att glittra. Uppflugen på broräcket sitter en spökligt blek ung man och tittar upp mot de enstaka stjärnorna. Bad jag inte dig att dra härifrån tänker hon men inser snabbt att han har lika mycket rätt som henne att vara här men hon kan inte skaka av sig känslan av att han väntar på henne. Efter att snabbt ha överlagt med sig själv bestämmer hon sig för att ignorera honom gå över bron i lugn och ro för att sedan leta rätt på sina vänner igen.

Han rör sig inte när hon närmar sig och när hon sakta tar sig fram över bron gör han ingen ansats till att hjälpa henne. Kanske väntar han på att få rädda henne en tredje gång. Det kommer han inte få göra. Med månens hjälp kan hon nu urskilja vart det är säkert att sätta fötterna. Ändå tar hon det lika långsamt som första gången, det är inte värt att riskera ytterligare förnedring.

Först när hon har kommit över till andra sidan rör han på sig. Mjukt som en katt glider han ner från räcket och följer efter henne. Hon fortsätter ignorera honom och går i sin egen takt mot stranden.

”Det finns en annan väg ut om du inte vill gå tillbaka till dina vänner.”

Känslan av att han läst hennes tankar smyger sig på henne igen men hon skakar den av sig. Han har väl räknat ut det på något vis. Och nu vill hon faktiskt tillbaka till sina vänner och till den skyddande elden och värmen.

”Nej tack.”

”Du pendlar väldigt mycket. Ena stunden är du arg och i nästa sekund nästan artig.” Det är inte en fråga utan ett påstående. Han försöker förstå henne och det skrämmer henne ännu mer än varg ögonen som ser rätt igenom. Utan att vara helt medveten om det har hon ökat takten. Hade hon märkt sin ökade hastighet hade hon även märkt att han ökat också för att kunna hålla sig en dryg meter bakom henne.

”Ebba.”

Hon stannar tvärt utan att riktigt veta varför. Han kommer ikapp henne, går förbi henne, vänder sig emot henne. Blockerar vägen. För ett ögonblick ser han bekymrad ut.

”Sluta.” Hon ber honom. Ber honom sluta med vad? Han slutar. Det känns som att ta det första djupa andetaget efter att man hållit andan på väg över Högakustenbron, som att hon uppfylldes av sig själv igen. Han försvinner in i skogen och lämnar henne ensam på den smala stigen. Ljudlöst är han borta. Hon tänker på honom när hon fortsätter gå mot stranden. Försöker tänka på något annat men kommer obönhörligt tillbaka till hans fasta muskler och kalla... allt. Hela han var kall. Av någon anledning hade hon tänkt att det, precis som hans blekhet, berott på månskenet men i efterhand inser hon hur dumt det är. Blek kan man visserligen bli, men inte kall. Inte så kall.

Hon är så nära nu att hon hör den dåliga musiken och mumlet från hennes vänner. Plötsligt blir hon arg igen, varför är de inte ute och letar efter henne? Vid det här laget har hon varit borta i säkert en timme och de har fortfarande fest? Det fanns en annan väg sa han och hon tror att hon vet vilken han menade. Hennes pappa tog ofta med henne på promenader i skogen för att försäkra sig om att hon skulle klara sig ensam om hon någon gång skulle gå vilse. Det var länge sedan nu men hon lyckas ändå se stigarna framför sig. En av dem kommer ut vid den gamla leksaksaffären bara någon kilometer ifrån macken där hon kan ta bussen hem. Beslutet är snabbt fattat och driven av ilska går hon tillbaka en bit längst den stig hon befinner sig på tills hon hittar en knappt synlig gång som borde smälta samman med stigen hon vill till.

När skogen tättnar runt henne känner hon sig lite dum som inte lät honom visa vägen. Hade han velat döda henne skulle han nog gjort det för länge sedan. Hon suckar djupt. Hon har redan chansat och pratat med tystnaden en gång, varför skulle det inte fungera igen?

”Alex?”

Hon stannar och lyssnar efter någon som närmar sig men hör inget annat än vinden som drar genom löven och en pipande fågen med sömnproblem. Irriterad på sig själv börjar hon gå igen. Varför skulle han smyga runt här?

”Ja?”

Hon vänder sig snabbt om och ser honom stå två meter bakom henne. Nu är hon inte lika säker längre på varför hon ropat på honom. Skogen är faktiskt inte större än att hon borde kunna hitta ut själv även fast hon har druckit lite. För faktum är att hon inte är helt nykter.

”Jag vill inte gå tillbaka till mina vänner.” erkänner hon.

Han ler, ett mystiskt leende som inte visar tänderna. Det får henne att undra om han har tandställning. Han är lite för gammal för det.

”Kan du berätta hur jag ska gå?”

”Jag var på väg ut, du kan följa med mig om du vill.”

Det känns fånigt att tveka när hon ropat efter honom. Hon skulle varit död för länge sedan påminner hon sig själv.

”Okej.”

De går under tystnad och skogen är kall men hon är glad att han visar vägen. Skogen ser inte ut som när hon var liten och de brukade aldrig promenera i mörkret hennes pappa och hon. Ibland får hon för sig att hon känner igen sig men det är svårt att vara säker.

Vägen är inte så lång som hon minns den och snart står de på tomten bakom den gamla leksaksaffären. Hon tror att det är ett vanligt bostadshus nu.

Gatlyktorna vid vägen lyser fortfarande och bildar svaga gula cirklar på asfalten. De står bredvid varandra i mörkret och hon får en impuls att ta hans hand men hon låter bli. Han har varit hjälpsam men hon litar inte på honom.

”Jag ska till macken.” berättar hon. Hon ser i ögonvrån att han nickar. Hon antar att han också ska dit och bestämmer sig för att låta honom följa henne.

Något i skogen får honom att vända sig om med ett rovdjurs snabbhet. Varg ögonen rör sig snabbt längst skogsbrynet och stannar vid en buske. Om hon anstränger sig kan hon se att något rör sig. Rovdjursögon reflekterar ljus, hon hör hur den vädrar efter dem. Hon ser Alex muskler spännas under den mjuka svarta t-shirten. Rovdjuret drar sig undan och Alex vänder sig mot henne. Hon hör ilska i hans röst när han talar.

”Vi borde gå.”

Han känns farlig igen och hon inser hur otroligt dumt det var av henne att gå in i skogen ensam.

De börjar gå nästan samtidigt. Efter några minuter har han slappnat av igen och han ler med samma mystiska leende.

”Hur känns benet?”

Hon rycker på axlarna.

”Det gör ont.”

”Det blöder inte längre.”

Nej, det blöder inte längre. Småsår brukar inte blöda speciellt mycket.

När de går under det gula lampskenet spanar hon in honom igen. Blont mjukt hår, ögon som fortfarande är varglike men inte kalla och starka drag. Välmarkerad käke. Tjugosju beslutar hon. Fem år äldre än henne. Blek. Kall. När han granskar henne tillbaka får hon känslan av att fem år inte räcker. Varg ögonen tittar inte på henne på samma sätt som andra killars. De ser henne. Inte bara en kropp utan en människa.

”Vampyr” viskar hon och ordet får henne att rysa.

Hans ögon låser fast henne, ser in i hennes själ och hon vill titta bort men det går inte. Till slut släpper han henne och tittar upp på stjärnorna istället men han säger inte emot henne. Först tycker hon att det är märkligt, att han borde säga emot henne. Vad skulle det vara bra för egentligen? Hon skulle ändå inte tro honom. Så hon springer.

Hon ser macken framför sig, koncentrerar sig på att inte titta bakåt. Mjälthugg som knivar i sidan men hon fortsätter springa. Han hade kunnat döda henne på en gång, hon tänker inte ge honom fler chanser.

Framme vid macken bankar hon hjälplöst på de låsta dörrarna. Hon är trött och bussen är minst en kvart

bort.

”Vi dödar inte om det inte behövs.”

Hon slutar slå, plötsligt tom. Han är precis bakom henne.

”Som i Twilight eller True Blood?” frågar hon hoppfullt.

Han skrattar. Det förvånar henne att han som är så kall har ett varmt skratt, inte hånfullt eller elakt. Inte som Dracula.

”Nej, som Damon i Vampire Diaries.”

Hon vänder sig mot honom. Vad betyder det? Hon behöver inte fråga.

”Det viktigaste är att ingen minns.”

Det lugnar henne inte så han fortsätter.

”Jag vill inte döda dig. Låt mig följa dig en bit till.”

Det låter inte som en fråga men det är det. Han ber om tillåtelse och hon känner att hon kan säga nej. Hon känner sig inte styrd, inte som när han tvingade henne att stanna i skogen. Hon kan inte se vad det skulle spela för roll om han vet var hon bor, han kan nog hitta henne ändå och hon är redan trött på att vara rädd. Både för honom och för allt annat.

”Är det sant att ni inte kan komma in?”

Han ler och nu när hon vet visar han tänderna. Vita som en filmstjärnas. Trots att hon vet blir hon förvånad när hon skymtar de spetsiga hörntänderna. Inga moderna vampyrer visar dem.

”Sant, vi måste bli inbjudna.”

Det känns bättre. Lyckas hon ta sig hem kan han inte skada henne.

Efter att hon berättat sin adress väljer han vägarna. Mysiga bakgator som hon aldrig använder själv. Han försöker småprata med henne ibland. Frågar vad hon gör, hur hon trivs med skolan och varför hon lämnade sina vänner. Hon svarar kort. Inte otrevligt, bara lite distraherat.

”Sol då?”

”Vi dör. Vi glittrar inte.”

Nu är det hon som ler när hon hör föraktet för glitter i hans röst.

”Så ni blir till sten.”

”Troll blir till sten. Vi...” han tvekar över ordvalet och fortsätter sedan ”Vi bränns. Det är i grunden samma förlopp som för er fast det går mycket fortare för oss. Vi dör inte omedelbart utan har några minuter på oss.”

”Silver krucifix och vitlök då?”

”Jag önskar att vi kunde lita på varandra tillräckligt mycket för samtal som det här.”

Han litar inte på henne heller. Hon kan vara lika dödlig för honom som han är för henne. Samtidigt som hon är lite lättad känner hon sorg. Hon önskar också att de kunde lita på varandra tillräckligt mycket för att kunna prata om sin dödlighet.

”Känner du Edward? frågan ställs mest på skämt men en svag förhoppning kittlar i magen. Det skulle vara häftigt.

Hon ser på hans ögon att han tänker, hon ser att han fattar ett beslut.

”Du ska få träffa Eddie.”

De tar en omväg och går in i en liten nästan bortglömd park. Den är väldigt vacker så hon förstår egentligen inte varför alla tycks undvika den. Kanske ska hon få reda på det nu.

Mitt i parken ligger en liten anlagd damm och i den finns en liten anlagd ö med ett paradisträd och en parkbänk. För att ta sig dit måste man korsa en vacker vit bro. Han tar henne i handen, blickar och leder henne upp på bron.

”Vem är det som klampar på min bro!” skriker en vresig basröst från mörkret under brofästet på ön. Förvånat kan hon inte låta bli att skratta till. Ska hon få träffa trollet?

”Det är bara jag, Alex.”

En mörk skepnad i lång kappa kryper fram under bron och står på ön och tittar på dem. Framför allt tittar den på henne. Hon hör ett svart väsande och i nästa sekund står skepnaden framför henne. Det är en utmärglad gubbe med grå ögon och en vass näsa. Han luktar unket och hon ryggar tillbaka.

”Leker du med maten pojk?”

”Hon gillar Twilight.” svarar Alex och lägger beskyddande sin kalla och tunga arm runt hennes axlar. Gubben väser och blottar sina nedslitna huggtänder för henne. I nästa sekund är han borta.

De står kvar på bron och gubben kommer inte tillbaka. De svaga vindarna för med sig doften av hägg och under deras promenad har himlen blivit stjärnklar. Han har fortfarande sin arm runt henne men hon känner sig inte fångad av honom. Hon känner sig trygg och plötsligt förstår hon alla mesiga flickor som faller för vampyrer. Det är ganska skönt att inte behöva klara sig själv, att ha någon som är stark och beskyddande.

”Jag skulle kunna älska dig.” säger hon.

”Om jag inte var död?”

Hon skakar på huvudet. Det var inte så hon menade.

”Om vi kunde lita på varandra.”

Han står bakom henne nu med armarna kring hennes midja och hon känner hans andedräkt mot nacken. Han kysser henne, försiktigt, och hon vänder sig om. Möter honom. Kysser de kalla läpparna och känner en avlägsen smak av järn. När hans tänder sjunker in i hennes hals känner hon det knappt. Han är försiktig, dricker henne långsamt, lämnar nacken i det närmaste oskadd. När han lämnar henne livlös på parkbänken med häggblom i håret hoppas han att hon kommer vakna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Delora med Poeter.se id #10089 innehar upphovsrätten